

hvert fald en klar afgrænsning, og det var der behov for på baggrund af debatten om, hvad almennyttige boligselskaber og andre boligselskaber må, og hvad de ikke må.

Det har så også ført til en aftale om, at vi skal have en styrkelse af beboerdemokratiet, som vi forhåbentlig kan få gennemført i næste folketingsssamling. Dér vil jeg gerne melde ud, at det er noget, som Enhedslisten er meget optaget af, og det er jo noget, som kan føre hele denne debat – hvor Venstre, De Konservative og Fremskridtspartiet har ført sig frem med dybt negative holdninger over for beboerne i det almennyttige byggeri – over i en positiv indholdsmæssig vinkel, hvor det er mulighederne for folks medbestemmelse på egen hverdag, egne boligforhold og beboerdemokratiet, som kommer ind i billedet i en situation, hvor folk reelt ikke har et frit boligvalg, i hvert fald ikke, når vi ser på de folk, der har de mindste indkomster. Dér er det jo ekstra nødvendigt at få styrket den daglige medindflydelse og beboerdemokratiet. Dér har vi jo set, at de borgerlige partier har vendt alt dette arbejde ryggen, men at der til gengæld er et flertal her i Folketinget, som har en positiv holdning til disse ting, og det er godt.

Jeg synes, de største problemer i boligministerens redegørelse findes i afsnittene om nybyggeri og den såkaldte decentralisering af beslutningerne om opførelse af nyt almennyttigt byggeri. Jeg synes, at decentralisering på det her område lidt er blevet et spørgsmål om ansvarsfralæggelse. Regeringen erkender jo selv, at vi ikke har fået nogen mætning på boligmarkedet, men at der tværtimod er brug for mere byggeri og efter min mening også mere almennyttigt byggeri. Det kan altså ikke opnås, hvis vi overlader beslutningerne alene til kommunerne. I hvert fald må der indføres bestemmelser, der sikrer et minimumsbyggeri i kommunerne. Vi har haft en diskussion om det for en måneds tid siden her i Folketingssalen, og jeg håber meget på, at der kan skabes et flertal, der vil gå ind og sikre, at vi faktisk får opfyldt nogle kvoter eller rammer, eller hvad det skal være, for et planlagt, stabilt almennyttigt byggeri, herunder ungdomsboliger og ældreboliger, hvor alle jo nu erkender, at der faktisk er et behov. Så dér synes jeg, at man kan sige, at vi i redegørelsen når dertil, at man erkender problemet, men man når ikke helt til de nødvendige konkrete forslag.

Så vil jeg sige om spørgsmålet om fordelingen af de samlede statslige tilskud på boligområdet: Dér er redegørelsen jo interessant derved, at den

dokumenterer, at størsteparten af disse tilskud går til den private ejerboligsektor i form af rentefradrag og et årligt nettotilskud på ca. 19 mia. kr., når vi trækker lejeværdibeskatningen fra. Heroverfor står der så tilskud til lejesektoren på 7,6 mia. kr. i boligydelse og boligsikring og 4,5 mia. kr. til det, der kaldes det støttede byggeri, altså en klar overvægt af tilskud til ejerboligsektoren.

Det, der heller ikke helt har været klart nok fremme i debatten, er jo, hvordan det fordeler sig på befolkningsgruppernes indtægter. Hvis vi ser på, hvem der har fordel af rentefradraget og altså får den største boligstøtte, så er det dem, som reelt har et frit boligvalg. Det er dem, som i forvejen har den bedste bolig, og det er dem, som har de højeste indkomster. De får den største støtte. I kraft af rentefradraget er det dem, som virkelig får offentlig støtte på det her område. Man kan faktisk sige, at jo større og bedre bolig man har, og jo højere indtægt man har, jo mere belønnes man også fra staten. Det er selvfølgelig en klar udmøntning af en borgerlig boligpolitik, der her viser sig i konkret form. For det er jo det borgerlige princip, at hvis man har meget, så skal man gives mere, og har man ingenting, så skal man endog fratages det lidet, som man har. Derfor ser vi disse bestandige angreb på den smule boligstøtte, der er tilbage til dem, som har de mindste indkomster.

Der er en klar borgerlig logik i det, det kan man bestemt ikke bestride, men det er jo ikke rart at høre på.

Vi har set, at der nu er en debat om boligsikring også helt ind i regeringspartierne, og hr. Jørgen Estrup var fremme med nogle lidt kryptiske bemærkninger om at kigge på boligsikringen. Jeg håber, at det skulle forstås sådan, at det, man vil kigge på, er de muligheder, der er for at sikre, at vi får en højere grad af frit boligvalg for hele befolkningen, også for dem, som har de mindste indtægter, og at det altså ikke skulle forstås sådan, at vi nu skal til at kigge på, hvordan vi kan finde besparelser på dette område. Jeg ser, at hr. Jørgen Estrup nikker, og det beroliger mig i overordentlig høj grad, for jeg var lige ved at blive en lille smule bekymret.

Som sagt er der mange gode meldinger i redegørelsen. Der er også punkter, hvor der i høj grad savnes en ekstra indsats, men jeg vil meget gerne fra Enhedslistens side sige, at vi gerne ud fra denne redegørelse vil gå ind i en debat med regeringen om en praktisk udmøntning af mange af disse ting.